

בעוה"ש"ת

קונטרס

דער ריכטיגער שלום

וואו עס ווערט ערקלערט אז דער אמת'ער צדיק פאררעכט
איז דעם "ברית קודש", וואס דורכדעם האט מען 'שלום'
מיט זיך אליין, מיט די ווייב, און מיט יעדן, און מען איז
שוין קיינעם נישט קוקנא נאר דעם באשעפער אליין, און
מען וויל נאר נאך ווערן אין אים.

פארנעמט דורך

פבד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת פנחס תשע"ג

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי', אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמעןפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אנדערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא יארק י"ז

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דער ריכטיגער שלום

.א

מיר געפונען די וואך [פּרשׂת פּנחס] אין די סדרה, אז
עס איז געווען אַ מורא'דיגער מדת הדין אויף פּלל ישׂראל
רחמנא לצלן, צוליב די ניאוף וואס איז פּאַרגעקומען, ביז
פּנחס איז געקומען און ער האט דאס אַראפּגענומען, ווייל
אין אַ פּלאץ וואו עס איז דא 'ניאוף' רחמנא לצלן, קומט
נאכדעם אַ 'פּליון' אפּגעהיטן זאל מען ווערן. און מען
דארף זייער אַסאך בעטן דעם בורא-פּל-עולמים: מען זאל
נישט געכאַפט ווערן אין די אַלע שמוץ פון ניאוף רחמנא

דער ריכטיגער שלום

לצלן. בפרט אין די צוויי חדשים פון תמוז - אב, וואס דאס איז מרומז אקעגן די צוויי אויגן, ווייל אלע חדשים זענען אויסגעשטעלט אזוי ווי די געשטעל פון א מענטש, און תמוז - אב זענען די אויגן (עיני בני יששכר מאמרי חדשי תמוז אב, מאמר א). דער פשוטער טעם איז, ווייל אין די צוויי חדשים איז זייער הייס, און מען דארף האבן מורא דיג רחמים אז מען זאל קענען האבן הייליגע און ריינע אויגן.

שטייט אין די תורה ביי די 'תוכחה' (דברים כח, לד):
 והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה, א מענטש ווערט משוגע נאר פון קוקן שמוץ; ווייל דאס אז א מענטש איז מפקיר זיין אויגן צו קוקן רחמנא לצלן יעדע שמוץ, איז פשוט א שגעון. דער הייליגער רבי זאגט (עיני ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לו): אלע משוגעים ווערן נאר פון ניאוף רחמנא לצלן. חז"ל זאגן (סוטה ג' ע"א): אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות - א מענטש טוט נישט קיין עבירה נאר אז עס גייט אין אים אריין א נארישע רוח; קומט אויס אז יעדער איינער לויט וויפיל רוח שטות ער

דער ריכטיגער שלום

ה

האט, אזוי פיל משוגעטן האט ער (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז), ווייל יעדע משוגעת וואס קלעבט זיך אן אין א מענטש קומט פון ניאוף. אויף זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס): דורכדעם וואס די זרע פון מח ווערט אויסגעטריקענט, ווערט מען משוגע רחמנא לצלן; וועגן דעם אז מען גייט אריין אין די תאוה פון ניאוף איז זייער ביטער.

דאס איז געווען די עצה פון בלעם הרשע, ווען ער האט געזעהן אז ער קען נישט שעלטן די אידן, ווייל זיי פירן זיך אויף מיט א מורא'דיגן צניעות און קדושה, אז זיי האבן געבויעט די שטופער אז קיין איין טיר זאל נישט זיין קעגן די אנדערע, ווייל מען קוקט נישט אריין, און מען מישט זיך נישט וואס עס טוט זיך ביי אן אנדערן, האט ער זיך מיישב געווען, ער וועט געבן א אנדערע עצה פאר בלק, זאגט ער פאר בלק: דו ווייסט! אלהיהם של אלו שונא זמה - זייער באשעפער האט פיינט שמוץ (סנהדרין קו ע"א). זאלסטו מפקיר זיין די טעכטער פון מאב רחמנא לצלן, זיי זאלן גיין אויסגעטוהן און שמוציג מיט

דער ריכטיגער שלום

אלע זוהמות, ממילא אפילו די אידן פירן זיך אויף מיט די גרעסטע מאס צניעות וועסטו זיי קענען אריינכאפן דורכדעם. ליידער איז עס אים געלונגען, און שבת שמעון איז רחמנא לצלן דורכגעפאלן, בפרט זמרי בן סלוא וואס איז געווען דער נשיא פון שבת שמעון איז דורך געפאלן מיט פזבי בת צור, וואס זי איז געווען א טאכטער פון איינע פון די פינעף קעניגן אין מדין.

חז"ל זאגן (סנהדרין פב ע"א): איר פאטער האט איר אנגעזאגט: זאלסט נישט קיינעם וועלן, נאר זייער הויפט; ווייל זיי האבן געוואלט כאפן משה רבינו, אבער משה רבינו איז דאך געווען אן 'איש אלקים', זיין אונטערשטער העלפט א מענטש און זיין אויבערשטער העלפט א שטיק געטליכקייט (דברים רבה יא, ד), און ער איז געווען אינגאנצן אפגעשיידט (דברים ה, כח), ממילא איז דאס ביי אים בכלל נישט שייך געווען, אבער וויבאלד זי האט געהערט אז זמרי איז אויך א ראש און א נשיא ביי שבת שמעון, האט זי אים גענומען.

דער ריכטיגער שלום

ז

ב.

וואס איז טאקע געווען די סבה אז פונקט שבת שמעון איז דורךגעפאלן?! נאר דא גייט מען צוריק צו די פרשה פון 'מכירת יוסף', דער עיקר חלק אין דאס פארקויפן יוסף איז געווען שמעון! כאטשיג ער האט מיטגעשולעפט מיט זיך לוי, איז ער אבער געווען דער עיקר וואס האט אנגעארבעט אקעגן יוסף הצדיק. וואס 'יוסף הצדיק' איז 'מדת היסוד', וואס האט בכלל נישט קיין שייכות צו די טומאה, פארקערט יוסף הצדיק האט געהאט א מורא'דיגע ביטערע נסיון מיט די ווייב פון פוטיפר אין מצרים, און ער איז ארויסגעלאפן און דאס בייגעשטאנען. און וויבאלד שמעון איז געווען דער וואס האט גורם געווען די גאנצע צרה: דער טאטע זאל האבן אזא געפערליכער צער, און יוסף זאל דארפן דורך גיין דעם גאנצן ביטערן שווערן נסיון אין מצרים, און א האר האט געפעלט ער זאל נישט נכשל ווערן, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה לו ע"ב): ער האט זיך אנוועק געשטעלט אויף די נעגל פון זיין פוס און הענט, אזוי איז ער ניצול געווארן. און

דער ריכטיגער שלום

אין הימל צאלט מען צוריק, האט זיך אזוי געפירט, אז זיין שבט איז אויך געכאפט געווארן און זיי זענען דורך געפאלן רחמנא לצלן, און פיר און צוואנציג טויזענט מענטשן האבן געבען געמוזט שטארבן.

פון דעם זעהט מען אז א מענטש מיינט ער קען טוהן פאר א צווייטן רשעות, און עס וועט דורך גיין און עס וועט אים גארנישט פאסירן, אבער עס איז נישט דא אזא זאך. עס שטייט אין פסוק (ויקרא א, ב): אדם פי יקריב 'מפם' קרבן. טייטשן צדיקים אז דער איבריגער ווארט 'מפם', איז ראשי תיבות מ'דה פ'נגד מ'דה, צו ווייזן: אז וואס מען טוט פאר יענעם, באקומט מען נאכדעם צוריק, און מען דארף באצאלן א קרבן דערפאר.

ג.

צורור את המדינים והפיתם אותם. פי צוררים הם וגו' (במדבר כו, יז-יח). דער אייבערשטער האט אנגעזאגט: מען זאל זיך שטענדיג אפרעכענען און נוקם זיין מיט די

דער ריכטיגער שלום

ט

מדיננים; ווייל ביזן היינטיגן טאג ליידיט מען פון די קליפה וואס בלעם האט אריין געלייגט ביי די אידן רחמנא לצלן.

דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט (חיי מוהר"ן סימן רמד): איך האב גרויס צער און יסורים אז יעדן טאג ביים דאווענען מוז איך אינזינען האבן בלעם. פירט דער הייליגער רבי נתן אויס: מען האט פארשטאנען פון דעם הייליגן רבינ'ס ווערטער, אז ער איז פארנומען צו פאררעכטן און מכניע זיין דעם ביטערן חטא פון בלעם הרשע; דערפאר איז ביים הייליגן רבי'ן געווען דער עיקר צו פאררעכטן דעם 'ברית' און דעם 'יסוד'.

אז מען וויל בויען א בילדונג מוז עס קודם האבן א גוטע און א שטארקע יסוד, אזוי קען מען דערנאך ארויף בויען נאך און נאך, וועגן דעם האט זיך דער הייליגער רבי אזוי פארלייגט אויף די יסוד, און דער הייליגער רבי האט מורא דיג מקפיד געווען אויף 'שלום בית', ער האט אנגעווארנט (שיחות הר"ן, סימנים רסג רסד): מען זאל זייער אכטונג געבן אויף די כבוד פון די פרוי, און איר זייער

דער ריכטיגער שלום

טייער האלטן, אזוי ווי די גמרא זאגט (בבא מציעא נט ע"א):
 אוקירו לנשייכו פי היכי דתתעתרו - האלט טייער דיין
 ווייב, פדי דו זאלסט ווערן רייף. אויף זאגט דער הייליגער
 רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ט): די גאנצע געלט און
 עשירות וואס א מענטש האט, קומט נאר אין זכות פון די
 ווייב. און בעיקר ווייל זי ראטעוועט דאך אים פון א חטא,
 אזוי ווי די גמרא ברענגט (יבמות סג ע"א): רבי חייא האט
 געהאט זייער א שווערע רעבעצין, ווען ער האט געבעטן
 זיין ווייב איין זאך, האט זי דירעקט געמאכט דאס
 פארקערטע, די קינדער האבן דאס שוין נישט געקענט
 אויסהאלטן, האבן זיי געזאגט: טאטע! פון יעצט אן אז
 דו דארפסט עפעס האבן, וועלן אינז דאס בעטן פון די
 מאמען. און זיי האבן איבערגעדרייט, און געזאגט די
 טאטע וויל דאס, ממילא האט זי געמאכט פארקערט, און
 די טאטע האט שוין געהאט וואס ער דארף, נאך עטליכע
 מאל אזוי, רופט זיך אן רבי חייא פאר די קינדער: זעהט
 אויס די מאמע איז שוין בעסער געווארן. האבן די קינדער
 געמוזט אויסזאגן אז עס איז נישט אזוי, נאר זיי האבן

דער ריכטיגער שלום

יא

שפיל און אויסגעדרייט יעדע זאך וכו', זאגט ער זיי: טוט דאס נישט מער, ווייל מען טאר זיך נישט צוגעוואוינען צו זאגן ליגענט. אויך פארציילט די גמרא (שם), אז רבי חייא פלעגט שטענדיג קויפן די שענסטע מתנות פאר זיין ווייב האט אים רב געפרעגט זי איז דאך דיר שטענדיג מצער? האט ער אים אויפגעקלערט און געזאגט: עס איז אונז גענוג דאס אליין אז זיי ערציען אונזערע קינדער, און זיי זענען אונז מציל פון אן עבירה.

אז מען זאל אריינטראכטן פון וועמען מען רעדט דא, פון דעם הייליגן תנא רבי חייא, וואס מיר האבן נישט קיין השגה בכלל וואס א צדיק איז, אודאי נישט א תנא, בפרט רבי חייא וואס ער איז געווען מוראדיג גרויס, אזוי ווי חז"ל פארציילן אונז (בבא מציעא פה ע"ב), פונדעסטוועגן האט ער זיך אויסגעדרוקט, אז די ווייב ראטעוועט אים פון אן עבירה, וואס זאלן מיר שוין זאגן, דערפאר האט דער הייליגער רבי - מער פון אלע אנדערע צדיקים - אזוי שטארק מקפיד געווען און אנגעווארנט אויף 'שלום בית', און מכבד זיין און טייער האלטן די ווייב.

דער ריכטיגער שלום

ד.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רמב):
 אזוי ווי עס איז דא 'אַרײַך אַנפֿין דקדושה', דאס הייסט,
 וואו דער מענטש קוקט נאר, זעהט ער 'אַלקות', ער זעהט
 נאר דעם באַשעפֿער פֿון יעדע זאך, וואס דאס איז די
 העכסטע מדריגה, און דאס וועט מען זוכה זיין ווען
 משיח וועט קומען, "ווייל משיח וועט אריינברענגן אז
 מען זאל נאר זעהן דעם באַשעפֿער, און נאר רעדן פֿון
 באַשעפֿער", במילא וועט מען שטענדיג זיין פֿרייליך,
 אזוי ווי אדם הראשון פֿארן חטא, וואס די גאַנצע חטא
 פֿון אדם הראשון איז געקומען דורך די שלאַנג, אזוי ווי
 זיין ווייב חוה האט געזאגט (בראשית ג, יג): הַנְּחַשׁ הַשִּׂיאֲנִי -
 דער שלאַנג האט מיך איבערגערעדט. זאגט די גמרא אויף
 דעם (שבת, קמו ע"א, ועיין ברש"י שם), אז זי האט געהאט
 צוטוהן מיטן שלאַנג, [השׂיאֲנִי איז אַ לשון פֿון נְשִׂיאִין],
 ער האט אריין געלייגט אין איר אַ גיפֿט, און דעם גיפֿט
 האט זי אריין געלייגט אין אדם, און דאס איז געווען דער
 חורבן.

דער ריכטיגער שלום

יג

וועגן דעם באטרעפט 'נחש' פונקט וויפיל 'משיח',
ווייל ווען משיח וועט קומען וועט ער דאס פאררעכטן,
אזוי ווי דער פסוק זאגט (ישעיה יא, ט): **פּי מְלֹאָה הָאָרֶץ**
דָּעה אֶת הַיְהוָה וְגו' - דעמאלס וועט די גאנצע וועלט
אנגעפולט ווערן מיט דעת צו אנערקענען דעם
אייבערשטן. און מען וועט שוין נאר זעהן 'אלקות', און
אז אלעס איז דער אייבערשטער, דערפאר הייבט דער
הייליגער רבי אן זיין ספר לקוטי מוהר"ן מיט דעם (חלק א'
סימן א), אז א איד דארף קוקען אויפן 'חיות אלקות' וואס
איז דא אין יעדע זאך, און שטענדיג זאל ער נאר זעהן
דעם באשעפער פון יעדע זאך, דאס ווערט אנגערופן:
אריף אנפין דקדושה, וואו מען דרייט זיך, זעהט מען נאר
'אלקות'.

זאגט דער הייליגער רבי: אז קעגן דעם איז נעבעך דא
'אריף אנפין דקליפה' אז וואו דער מענטש קוקט, זעהט
ער נאר שמוץ. בפרט אין זומער ווען די גוים גייען
אינגאנצן אויסגעטוהן אזוי ווי די חיות, דארף מען האבן
מורא'דיג אסאך רחמים, ווייל עס איז כמעט נישט

דער ריכטיגער שלום

מעגליך אז א מענטש זאל נישט נכשל ווערן. וואס דאס איז געווען די טמאנע כח פון בלעם, וואס ער האט אנגעארבעט די אלע שמוץ, און וואו מען זאל זיך נאר נישט דרייען זאל מען נעבעך מוזן זעהן שמוץ רחמנא לצלן, אויב אזוי: מה יעשה הבן שלא יחטא. דערפאר דארף מען אויך מלמד זכות זיין אויף אידישע קינדער, ווייל באמת גייען נישט אידישע קינדער זוכן קיין שמוץ, נאר מען מוז דאך ארויס גיין ארבעטן וכו', ווערט מען נעבעך אריינגעכאפט, דאס איז געווען די ביטערע עצה פון בלעם.

וועגן דעם איז געקומען פנחס, וואס ער האט דאס נישט געקענט פארנעמען, און ער האט זיך נוקם געווען אין זמרי בן סלוא מיט פזבי בת צור, וואס דורכדעם האט ער מכניע געווען די אלע קלפות און טומאות. ווי אזוי? ער האט גענומען א שווערד און דאס אריינגעשטעקט אין זיי, אזוי ווי דער פסוק זאגט (במדבר כה, ז) וַיִּקַּח רֹמַח בְּיָדוֹ.

דער ריכטיגער שלום

טו

דער זהר הקדוש זאגט (תקוני זהר דף יא ע"א): 'רמח' איז מרומז, אקעגן די רמ"ח [צוויי הונדערט אכט און פערציג] ווערטער, וואס עס איז דא אין 'קריאת שמע'. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן לו): אויב עס שטארקט זיך אויף א מענטש די ביטערע תאוה, זאל ער ליינען קריאת שמע, און אויב עס איז זיך גאר שטארק מתגבר אויף אים, זאל ער דעמאלס אויף לאזן טרערן, איז דער הייליגער רבי נתן דאס מסביר (ליקוטי הלכות, קריאת שמע, הלכה ה): אז די גאנצע זאך פון 'קריאת שמע' איז 'אמונה', וועגן דעם אז א איד שטארקט זיך מיט אמונה, אז דער באשעפער איז דא, און יעדע זאך איז פון באשעפער, דאס קען אים ראטעווען אז ער זאל נישט דורכפאלן מיט עבירות.

חז"ל דערציילן (ברכות, כח ע"ב): פאר רבי יוחנן בן זכאי איז אוועק פון די וועלט, זענען זיינע תלמידים געקומען צו אים און געבעטן: רבי! בענטשט אונז, האט ער זיי אנגעוואונטשן און געזאגט: איר זאלט מורא האבן פון באשעפער, אזוי ווי מען האט מורא פון א בשר ודם.

דער ריכטיגער שלום

האבן זיי זיך געוואונדערט, און אים געפּרעגט: דאס איז די גאַנצע ברכה?! האט ער זיי גענטפערט: הלוואי זאלט איר זוכה זיין צו דעם, ווייל ווען א מענטש וויל זינדיגן, באהאלט ער זיך אז קיינער זאל נישט זעהן; ער קוקט קודם פון אלע זייטן און אז קיינער קוקט נישט זינדיגט ער רחמנא לצלן. קומט אויס אז פון א מענטש באהאלט מען זיך ווייל מען שעמט זיך, "אבער אז מענטש האט אמונה, און ער ווייסט אז דער אייבערשטער איז דא, און ער זעהט אלעס, איז דאס די העכסטע ברכה וואס קען נאר זיין, און דאס איז אים מציל פון אן עבירה"; און דאס איז די ארבעט פונעם הייליגן רבי'ן וואס ער איז געקומען אויף די וועלט דאס אריינצופרענגן אין אונז.

עס איז דא דריי ערליי ספרים, דער הייליגער ספר 'נועם אלימלך', וואס דאס ווערט אנגערופן 'ספרן של צדיקים' - די ספר פון צדיקים, ווייל אין אלע תורות פון יעדע פרשה רעדט ער איבער די גרויסקייט פונעם צדיק, [די גאַנצע ספר נועם אלימלך רעדט פון צוויי זאכן: ענוה און צדיק]. נאכדעם איז דא דער ספר 'לקוטי אמרים-

דער ריכטיגער שלום

יז

תנאי' פונעם הייליגן בעל התנאי זכותו יגן עלינו, דאס ווערט אנגערופן 'ספרן של בינונים' (עין בשער הספר), [א בינוני הייסט איינער וואס טוט נישט קיין עבירות (עין פרק א)]. פארשטייט זיך אליין אז דעם הייליגן רבי'נס ספר 'ליקוטי מוהר"ן' איז 'ספרן של רשעים'; דאס הייסט "דער הייליגער רבי האט א שפראך אפילו פאר די אלע וואס זענען שוין דורכגעפאלן, און ער איז מגלה פאר יעדן איינעם אז עס איז דא א באשעפער, און אפילו מען איז שוין אראפגעפאלן אין די נידעריגסטע פלעצער, זאל מען זיך אויף קיין שום פאל נישט מייאש זיין, נאר וויסן אז דארטן איז אויף דער באשעפער, און פון דארטן קען מען אויף צוריק קומען צום אייבערשטן און תשובה טוהן", אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן קיב): אם אתה מאמין שיכולים לקלקל, תאמין שיכולים לתקן; ווייל אויב ביזטו צובראכן אז דו האסט געזינדיגט, איז דאך א סימן אז דו האסט אמונה, וועגן דעם טוט דיר אזוי ווי וואס דו האסט געטוהן, און דו האלסט נישט אויס אז דו האסט אנגעמאכט אזא חורבן,

דער ריכטיגער שלום

אויב אזוי מוזטו אויף גלייבן און וויסן אז מען קען אלעס פאררעכטן, און מען קען אויף אלעם תשובה טוהן.

ה.

און וויבאלד פנחס האט אנגעהויבן מכניע צו זיין די קליפה פון בלעם, וואס משיח וועט דאס ענדיגן צו פאררעכטן, און מאכן אז יעדער איד זאל קענען ניצול ווערן פון די ביטערע עבירה. דערפאר איז ער געווארן אליהו, וואס ער וועט אונז קומען מבשר זיין די גוטע בשורה פון די גאולה (מלאכי ג, כג), און דער אייבערשטער האט אים צוגעזאגט: הנני נותן לו את בריתי שלום, אז ער וועט אריינברענגן שלום. דערפאר זאגן חז"ל (עדיית פ"ק ח, ז): אליהו הנביא וועט נישט קומען מקרב זיין אדער מרחק זיין, נאר מאכן שלום אין די וועלט; און אז מען האט שלום האט מען שוין אלעס, און אז מען האט נישט קיין שלום, האט מען גארנישט.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א' סימן לג): א מענטש דארף האבן שלום מיט זיך, ער זאל זיין א

דער ריכטיגער שלום

יט

צופרידענער מענטש, און וויסן אז יעדע זאך וואס טוט זיך מיט אים איז לטובה, סיי עס איז גוט, און סיי עס איז חלילה נישט גוט, ווייל דער באשעפער ווייסט וואס ער טוט. אבער די טבע פון א מענטש איז אז ער איז נישט צופרידן און ער פרגעט: פארנואס קומט מיר דאס? פארנואס דארף איך האבן אזא צער און עגמת נפש? פארנואס דארף איך אזוי פיל ליידין פון קינדער, אדער פון א ווייב, אדער פון מענטשן? ! וואס יעדע 'פארנואס' איז א קליפה, אזוי ווי דער פסוק זאגט (תהלים עט, י): 'למה' יאמרו הגוים, גוים פרגען 'פארנואס'. א איד דארף וויסן ביי יעדע זאך, אז אזוי איז דאס. דער הייליגער רבי האט אמאל געטייטשט דעם פסוק (תהלים קמד, טו): 'אשרי העם [וואויל איז דער אידישער פאלק], שפכה לו [וואס אזוי איז צו אים], ווי אזוי? אט אזוי!

דער בעל-שם-הקדוש זכותו יגן עלינו האט געזאגט: אויב א מענטש טראכט שלעכטע געדאנקן, וועט ער ליידין פון זיינע קינדער. אויב רעדט ער זאכן וואס מען דארף נישט, וועט ער ליידין פון זיין ווייב, אויב טוט ער זאכן

דער ריכטיגער שלום

וואס מען טאר נישט, וועט ער ליידן פון מענטשן. אזוי אויף זאגט דער פסוק (תהלים לח, ד): אין שלום בעצמי מפני חטאתי, פארנואס האט א מענטש נישט קיין שלום ביי זיך אין זיינע ביינער? ווייל ער האט געזינדיגט (עיינ ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יד). אבער אז א מענטש טוט תשובה אויף זיין מחשבה דיבור מעשה, ווערט אלעס פארראכטן, און עס ווערט שלום ביי זיך, און ער ווערט א צופרידענער מענטש. וועגן דעם דארף מען אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו זיין א צופרידענער מענטש, און צו גלייבן אז וואס דער באשעפער טוט, אזוי דארף עס צו זיין.

נאכדעם דארף א מענטש זעהן ער זאל לעבן בשלום מיט זיין ווייב, אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית ב, כד): ודבק באשתו, והיו לבשר אחד. און וויאזוי קען מען טאקע זעהן עס זאל זיין שלום אין שטוב? ! זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן פ): שלום ווערט אנגערופן נאר ווען צוויי פארקערטע זאכן פארגלייכן זיך, ווייל ווען צוויי מענטשן האלטן די זעלבע זאך, איז נישט

דער ריכטיגער שלום

שײף צו זאגן קיין שלום, אָבער אז איינער איז אַש און איינער איז מיט, דאס הייסט איינער איז אַ ברענעדיגער און אַ אויפגערעגטער, יעדע קלייניקייט דענעווירט אים, ווידער דער אנדערער איז אַ רואיגער און אַ געלאסענער, און דאָ קומט מען זיך דורך, דאס הייסט: שלום צווישן אַש ומים - פייער און וואסער, וואס דאס האט דער אייבערשטער צוזאם געשטעלט און געמאכט שלום, און עס איז געווארן: שמים-הימלעל.

דערפאר דארף אַ מענטש שטענדיג זיין אין שטוב אַ ווערטן, וואס דאס איז דער גרעסטער חכמה און שכל, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברך ארץ זוטא, פרק א; מדרש שוחר טוב, קא) לעולם יהא אדם עלוב בתוך ביתו - אַ מענטש זאל זיך לאזן פארשעמען אין שטוב, און זיין אַ סבלן און נישט ענטפערן. אָבער אז דו ווילסט דוקא אויפווייזן אז דו ביסט גערעכט און נישט זי, וועסטו זיך ביים סוף טרעפן אינדרויסן, ווייל זי וועט אנטלויפן, און דו וועסט שוין דארפן גיין צו אַ שלום בית קאמיטע, זיי זאלן דיר צוריק ברענגן די ווייב. אָבער אז אַ מענטש האט שכל, און ער

דער ריכטיגער שלום

איז מ'וותר און לאזט איר שטענדיג זיין גערעכט, וועט זיין שלום, און אלעס וועט זיך ממילא צום סוף אויספירן אויף א שיינעם וועג, אזוי ווי דער סדר איז.

וועגן דעם האט דער אייבערשטער געגעבן פאר פנחס: א ברית שלום, ווייל א מענטש קען נישט האבן קיין שלום און זיין א רואיגער צופרידענער מענטש, נאר אז ער האט פארראכטן דעם ברית, אבער אז מען האט פוגם געווען בברית איז מען א אויפגערעגטער מענטש.

ביים הייליגן רבי'ן איז געווען מקורב א איד וואס ער האט געארבעט אין א פאבריק, וואס דער בעל-הבית איז געווען א גרויסער למדן און א מקובל, ער האט אבער געהאט איין חסרון, ער פלעגט ווערן זייער אויפגערעגט, און אויב די ארבעטערס האבן נישט געטוהן וואס ער האט געוואלט, האט ער גענומען פאטשן רחמנא לצלן, איינמאל האט ער אים גוט אנגעשלאגן איז ער געקומען צו לויפן צום הייליגן רבי'ן, און זיך אויסגערעדט זיין ביטער הארץ ווי זיין בעל הבית שלאגט אים, זאגט אים

דער ריכטיגער שלום

כג

די הייליגע רבי: ברענג אים אהער צו מיר. און ער איז געקומען, אבער וויבאלד ער איז דאך געווען זייער א פלייסיגער מענטש, און עס איז אים געווען א שאד יעדע מינוט אנצוברענגן, האט ער מיטגענומען א ספר מיט זיך, אזוי קומט ער אריין צום הייליגן רביין האלטענדיג דעם ספר אינטערן ארעם, פרעגט אים דער הייליגער רבי: וואספארא ספר איז דאס? קודם האט ער זיך פרוברט ארויסצודרייען, ביז ער האט געמוזט אויסזאגן, אז עס איז א קבלה ספר, זאגט אים די הייליגע רבי: קבלה באטרעפט וויפיל 'נואף'. און ער האט זיך זייער דערשראקן.

נאכדעם זאגט אים די הייליגע רבי: פארנואס ווען ער האט רחמנא לצלן געזינדיגט מיט דעם ביטערן חטא פון הוצאת זרע לבטלה, און דער אייבערשטער האט אים גע'הרג'עט, שטייט דעם לשון (בראשית לח, ז): ויהי ער... רע בעיני ה' - ער איז געווען שלעכט אינעם אייבערשטענס אויגן. פארנואס שטייט נישט רשע? ! נאר אז איינער זינדיגט מיט דעם חטא, איז ער א בייזער [=אויפגערעגטער], און א שלעכטער מענטש. ווי נאר

דער ריכטיגער שלום

דער הייליגער רבי האט אים אויפגעדעקט, אז ער האט עובר געווען אויף דעם חטא רחמנא לצלן, און ער האט 'חטאות נעורים', האט ער זייער אנגעהויבן צו וויינען: אז ער האט שוין חרטה, און די רבי זאל אים געבן א תיקון. די הייליגע רבי האט אים געזאגט: ער זאל מער נישט לערנען קיין קבלה, ווייל עס איז נישט פאר אים וכו', און ער איז צוריק אהיימגעפארן און תשובה געטוהן. אבער שפעטער א צייט האט ער זיך נאכאמאל אויפגערעגט, און נישט געוואלט באצאלן זיין ארבייטער, איז דער ארבעטער נאכאמאל געקומען צו לויפן צום הייליגן רבי'ן, אבער דער הייליגער רבי האט געוואוסט אז יענער וויל טאקע תשובה טוהן, האט ער אנגעהויבן אים דן צו זיין לפי זכות (ע"י באריכות שיחות הר"ן סימן רמט).

זעהט מען פון דעם, אז אויב איז מען זוכה צו תיקון הברית אינגאנצן, איז שטענדיג דא 'שלום בית', מען קריגט זיך נישט, מען רעגט זיך נישט, מען שלאגט זיך נישט, און אויף דעם דארף מען אסאך ארבעטן, און נאר משיח וועט דאס קומען און פאררעכטן, און אריינברענגן

דער ריכטיגער שלום

דעם ריכטיגן שלום, סיי ביי זיך אליין און סיי אין שטוב, און ער וועט פאררעכטן דעם חורבן וואס דער ערשטער שלאנג [נחש] האט אנגעמאכט אין שלום בית, דערפאר באטרעפט 'משיח' אזוי ווי 'נחש'.

ו.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רעח): אויף דעם פסוק (במדבר כה, יא): **בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי, אִז עַם אִיז דָּא אַ צְדִיק וְאִס עַר אִיז שׁוִין קִינְעֵם נִישְׁט מְקַנָּא, נָאָר דַּעַם בַּאֲשַׁעְפֵּר אַלִּיין. דָּאָס הַיִּסָּט עַר ווִיל גְּאָרְנִישְׁט נָאָר גִּיין הַעֲכֵעַר און הַעֲכֵעַר, און נְכָלָל ווערן אִינְגאַנְצן אין בַּאֲשַׁעְפֵּר, וְאִס דָּאָס אִיז דִּי הַעֲכָסְטַע מְדְרִיגָה פון צְדִיקִים.**

מען זעהט דער הייליגער רבי רבי אלימלך זכותו יגן עלינו, האט זיך אזוי אויסגעארבעט, אז ער פלעגט זיך אויסדרוקן (אורח לצדיק, פרשת תזריע ד"ה מדרש): **הַלְוֹאִי זָאָלן אַנְדֵּרַע מַעֲנֻשָׁן הָאָבן אַזאַ לױטְטֵרַע 'נְשָׁמָה' אַזױ ווי מײן לױטְטֵרַן גוף. און בײַן הײנטיגן טאַג אױ אַנְגַּענוּמַען**

דער ריכטיגער שלום

אז דער הייליגער ספר נועם אלימלך איז מורא'דיג מסוגל, און מען לייגט דאס אונטערן קישן פון א 'יולדות', אדער אז מען דארף דורכגיין אן אפּעראציע דער אייבערשטער זאל אפּהיטן, אלץ סגולה.

ווען דער הייליגער רבי האט געזעהן דעם ספר נועם אלימלך איז ער מורא'דיג נתפעל געווארן, און ער האט גלייך געזאגט: דאס גרויסקייט און הייליגקייט פונעם הייליגן רבי רבי אלימלך אליין, איז געווען אסאך אסאך גרעסער פון דאס וואס מען זעהט אין זיין ספר (חיי מוה"ר"ן סימן תקנג).

דער הייליגער 'ערוגת הבושם' זכותו יגן עלינו איז יונגער־הייט געווען רב אין א קליין דערפל 'הומנא' [אויבערלאנד], איין טאג איז דארט דורכגעפארן א פולישער איד צוליב ביזנעס, איז ער אריין צום רב, דער רב האט אים שייך אויפגענומען און געבעטן ער זאל זיך אביסעל צולייגן, פּרעגט ער: דער רב האט אפּשר א נועם אלימלך? זאגט ער: איך ווייס נישט וואס דאס איז.

דער ריכטיגער שלום

כז

וואונדערט זיך דער איד און פֿרעגט דעם רב: איר האט נישט געהערט פון הייליגן רבי רבי אלימלך? ניין! - ענטפערט דער רב. רופט זיך אן דער איד צום רב: אזוי ווי איר האט מיך אזוי שיין מקרב געווען, זאג איך אייך צו, ווען איך קום אהיים וועל איך די ערשטע זאך שיקן פאר אייך א נועם אלימלך אויף די פֿאסט.

דער איד האט טאקע געהאלטן ווארט, און עס איז אנגעקומען צום רב די ספר נועם אלימלך, אבער ער האט נישט פארשטאנען וואס דארט שטייט, דערפאר ווען ער האט געזאגט 'אהבה רבה' האט ער זייער ביטער געוויינט ביי די ווערטער: והאר עינינו בתורתך. די רעכעצין ווען זי האט געהערט אזוי אויסטערליש וויינען, איז זי אריינגעלאפן זעהן צו עס איז נישט עפעס געשעהן מיט אים, ער האט אבער נישט געקענט אויסרעדן אינמיטן דאווענען, נאכן דאווענען פארציילט ער: א איד האט מיר געשיקט א ספר און איך פארשטיי נישט וואס דארט שטייט, וועגן דעם וויין איך אזוי. ביז דער אייבערשטער האט אים געעפענט די אויגן, און ער האט אנגעהויבן

דער ריכטיגער שלום

זעהן די ליכטיגקייט וואס עס איז דא אין דעם ספר, און דורכדעם איז ער מקורב געווארן צו חסידות. און ער איז אסאך געפארן קיין בעלז, און ער האט אריינגעברענגט אין זיינע תלמידים אויף דעם רוח פון חסידות.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן סז): א איד דארף שטענדיג קוקן אויף דאס גרויסקייט פון באשעפער, און דער עיקר זאל ער אנהייבן קוקן אויף זיך; אנשטאטס צו קוקן אויף יענעם און אויף זיינע חסרונות.

ז.

שטייט אין זהר הקדוש (תרומה דף קנא ע"ב): עס איז דא א שטאט וואס הייסט לוז, וואס דארטן שטארבן נישט די מענטשן, און ווען א מענטש קומט אויף דער עלטער, גייט ער ארויס פון די שטאט און דארט שטארבט ער (ועיין סוטה מו, ע"ב). האבן די תלמידים געפרעגט רבי שמעון בר יוחאי: ארץ ישראל איז דאך אן 'ארץ החיים' און די שכינה איז שטענדיג דארט, וואלט מען אין ארץ ישראל אויף נישט געדארפט שטארבן, און פארוואס נאר פונקט

דער ריכטיגער שלום

דארטן שטארבט מען נישט?! האט זיי רבי שמעון בר יוחאי מסביר געווען: אז ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט האט ער דאס באשאפן דורך אותיות וכו', לויז איז געבליבן נאר מיט אות ט', ממילא איז נישט דא דארט קיין מיתה וכו' (עיין שם באריכות על פי סוד).

האב איך געטראכט, אז די אות ט' ווייזט אויף ט'וב - גוט, און אז פאר א מענטש איז גוט, ער קוקט גוט, און ער איז קיינעם נישט מקנא, איז נישט דא קיין מיתה, ווייל אז די ווייב איז גוט, די קינדער זענען גוט, ער אליין איז גוט, אלע זענען גוט, ממילא לעבט יעדער. אבער אז מען הייבט אן צו קוקען די שלעכטס פון זיך, פון די קינדער, פון די ווייב, פון אלע מענטשן, יעדער איז שלעכט, דאס איז מות, ער הרגעט יעדן אפ רחמנא לצלן.

זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רעח): פנחס איז געקומען צו אזא מדריגה אז דער אייבערשטער האט אים איבערגעגעבן די מדה פון קנאה, ער זאל שוין נישט מקנא זיין קיין שום מענטש נאר דעם באשעפער

דער ריכטיגער שלום

אליין. דערפאר האט ער באקומען א פֿרית פון אייביגע
 פֿהונה, און פון אים וועט ארויס קומען אליהו הנביא וואס
 ער וועט מבישר זיין די גאולה, ווייל דאס איז די גרעסטע
 גאולה.

דער אר"י הקדוש זאגט (עין בספר חסד לאברהם מעין ה, נהר
 כה): די פיר און צוואנציג טויזענט מענטשן וואס זענען
 געהרג'עט געווארן פון שבת שמעון, זענען נאכדעם
 מגולגל געווארן אין די פיר און צוואנציג טויזענט
 תלמידים פון רבי עקיבא, און רבי עקיבא אליין איז
 געווען זמרי בן סלוא, זיין ווייב איז געווען פזבי בת צור,
 ווייל ער האט דאס געדארפט פארעכטן. זמרי מיט פזבי
 האט ער טאקע פארראכטן, אבער די פיר און צוואנציג
 טויזענט מענטשן האט ער נישט געקענט מתקן זיין, ווייל
 עס איז נישט געווען צווישן זיינע תלמידים קיין גוטס,
 יעדער איינער האט נאר געקוקט דאס שלעכטס פון
 יענעם, און זיי האבן נישט דן געווען איינער דעם אנדערן
 לפי זכות, וואס דורכדעם האבן זיי זיך געבען

אויסגע'הרג'עט. און ווען איז דאס געווען? צווישן פסח און שבועות (י'כמות סב ע"ב).

ווייל שבועות ווען מען איז שוין מקבל די תורה, גייט מען שוין אינגאנצן ארויס פון מצרים, וואס דאס איז די ווערטער מצרים - א שמאלן מח און קליין קעפעלדיגקייט, און מען זעהט דעם אייבערשטן און זיין גרויסקייט, אזוי ווי דער פסוק זאגט (שמות כ, טו): וְכָל הָעָם רואים את הקולות, אלע אידן האבן געזעהן דעם באשעפער. און אז מען האט גדלות המוחין איז אלעס גוט, און מען קוקט נאר דאס גוטס און אויף די טוב פון יעדע זאך, און מען קריגט זיך שוין נישט. און צו דעם זענען מיר זוכה שבועות, ווען מיר האבן באקומען די 'תורה' דורך 'משה רבינו' און יעדער האט געזעהן דעם "אייבערשטן", וואס די דריי זאכן זענען טוב, די 'תורה' ווערט אנגערופן טוב, אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי ד, ב): פי לקח 'טוב' נתתי לכם וכו'. די 'צדיק' איז אויך טוב, אזוי ווי דער פסוק זאגט (ישעיה ג, י): אמרו צדיק פי 'טוב'. דער "באשעפער" איז טוב, אזוי ווי דער פסוק זאגט

דער ריכטיגער שלום

(תהלים קמה, ט): 'טוב' ה' לכל. און ווען מען וועט זוכה זיין צו קוקען אויף די טוב און גוטס פון אלעם, וועט מען זוכה זיין צו די גאולה.

דער באשעפער זאל העלפן מען זאל שוין זוכה זיין אויסגעלייזט צו ווערן.

~תם ונשלם שבה לאל בורא עולם~